

“Cuando veas las barbas de tu vecino afeitarse, pon las tuyas a remojar”

El problema generat recentment en el sector pesquer és conseqüència d'una política agrícola irresponsable, que des de fa dècades ha ignorat la problemàtica del sector. No s'ha plantejat mai les seues necessitats de futur i viabilitat econòmica. La manca d'interés dels diferents governs ha portat a la ruïna al sector.

El sector pesquer ha patit sempre de dos problemes fonamentals:

Primer, l'escassetat de zones de pesca, que ha obligat a dependir de convenis amb països estrangers i,

Segon: Ser l'única opció econòmica de moltes zones deprimides d'Espanya, sense altra alternativa de treball (Andalusia, Galicia).

Davant d'aquesta situació, un govern responsable, que pense en el futur del país i sobretot el de zones més deprimides, s'hauria plantejat fa molts anys la solució d'aquest problema. Si el nostre sector pesquer té problemes de manca de zones de pesca, caben varies solucions: A) Reduir la dependència de les zones de pesca estrangeres creant explotacions de granges marines, utilitzant els diners que ens estalviaríem de pagar els drets de pesca en Marroc. B) Augmentar la productivitat de pesca en el litoral espanyol amb una política de control de la qualitat de les aigües i la creació d'esculls artificials que augmenten les zones protegides per a que els peixos puguen criar. C) Implantar una política de control de la sobreexplotació de la pesca en el litoral espanyol, evitant la pesca de peixos massa petits, per a mantenir així la seua productivitat.

Però els governs que han fet realment: A) En comptes de reduir la quantitat de barques donant l'alternativa de treballar en granges marines, s'incentiva la construcció de barques noves cada vegada més grans, que sobreexploten la pesca i que han augmentat el problema de la dependència de les zones de pesca marroquís. Però el que és més greu: Actualment, en comptes de rectificar, com

que Marroc no renove el conveni, el ministre de pesca diu que es destrueixen les barques que anaven a Marroc, però al mateix temps el govern continua gastant-se diners en subvencions per la construcció de barques noves. B) En comptes de netejar l'aigua del litoral i de fer esculls nous, s'està urbanitzant a lo bèstia, sense control de la qualitat de les aigües i amb una política de sobreexplotació urbanística i contaminant del litoral que fa impossibles les activitats de pesca.

¿Però quina relació pot tenir el problema de la pesca amb el problema agrícola de l'interior del Maestrat? El punt en comú és l'actitud del govern respecte als problemes de les zones més pobres, siguen pesqueres o siguen agrícoles. El govern davant del problema de la pesca amb Marroc, ho ha tingut molt fàcil: reestructuració del sector destruint les barques. És a dir, *matant el gos s'acabe la ràbia*.

El punt en comú que tenim amb la pesca és que, si el govern ha vist que davant d'un problema que afecte a 340.000 treballadors de tota Espanya, ell decideix eliminar el sector i els treballadors no diuen res. Quan vinga el mateix problema amb l'agricultura de secà i la ramaderia de les zones d'interior, farà el mateix.

Així, és sabut que amb l'entrada dels nous països de l'Est a l'Unió Europea, com que aquests són més pobres, la renda espanyola estarà dins de la mitjana europea i això fa que no tinguésem dret a rebre ni subvencions estructurals (els diners per carreteres, per reformes, per turisme rural, explotacions agrícoles, granges, etc...), ni tampoc subvencions agrícoles (subvenció de l'oliva, ametlla, bous, ovelles, etc.). Tot açò ara anirà als nous països, que són més pobres. El pitjor és que, com que aquests nous països se'ls subvencionarà la construcció de granges noves, explotacions agrícoles, etc. ...i com que nosaltres tindrem una moneda forta com l'euro ells encara tindran les seues més

dèbils; seràn ells qui podran vendre productes agrícoles més barats que nosaltres a Europa (perquè estaran dins del Mercat Comú). És a dir, el nou panorama per l'agricultura espanyola és: el-eliminació de les subvencions i aparició de competidors nous amb preus més barats que els nostres; per tant, nosaltres vendrem menys productes a Europa i els nous països vendran més productes agrícoles dins d'Espanya.

Ara bé, la pregunta és la següent: ¿Què pensa fer davant d'açò el govern espanyol?, i ¿què pensen proposar els partits de l'oposició? ¿El mateix que s'ha fet amb la pesca? ¿Eliminar les explotacions agrícoles? Pot ser els pagesos haurien d'anar pensant en aquell refrany castellà que diu: *Si las barbas de tu vecino ves afeitarse, pon las tuyas a remojar*.

En aquest cas caldria recordar-li al govern i a la resta de partits polítics que els ciutadans espanyols tots hem complert amb l'adaptació a Europa respecte a lo que la classe política ens ha ordenat: Tipus d'interés baixos, deute públic baix, inflació baixa, increments de salaris baixos i, sobretot, preus agrícoles a la baixa (els darrers anys han baixat sense parar i suportant la competència dels productes d'altres països).

Doncs bé, si cal adaptar-se a Europa, senyors del govern, cal dir que en l'Europa moderna (França, Alemanya, Itàlia, etc. ...), les zones agrícoles que no tenen dret a subvencions europees, la subvenció li la pose el pròpi govern del país, perquè d'aquesta manera puguen sobreviure.

I no s'ha donat mai cas de tant poca vergonya com el que ha passat ací a Espanya en la pesca i segurament passarà, si no fem alguna cosa, amb l'agricultura, de que el govern no ha fet res per ajudar-la, sols se'n ha recordat a l'hora d'eliminar-la. Per tant, si ens adaptem a Europa en una cosa, cal adaptar-se en totes o en cap.